

оставъж, денътъ преминува и учительтъ на гладиаторътъ ма чака.
Татко, дай ми благословенето си!

И Лидонъ излизаше отъ тъмната станица на баща си, като говорише високо и въсторжено. И са вързахъ на първото място да то описахъ че стоеше по напредъ дверникътъ.

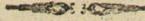
— Багъ да та благослови, богъ, добро мое чедо, да та пази! извика Медонъ. Дано Въшнътъ който управя сърдцата, ти прости греховете ради благородните ти чувства!

Сънката на гладиатора са простираше и движение на улицата и отиде на роба бяхъ приковани на твърдия му вървежъ и на прекрасната му спага доро са затули, и тогасъ като си седнахъ на стола наведе пакъ очите си къмъ земята. Мълчаливъ като мермеръ и неподвиженъ бе образътъ му, а сърцето му . . . увы! че кой и въ най благополучниятъ и цветниятъ възрастъ може да си въобрази какъ беше шумната борба и потръсване на старого онуй сърце? Имамъ ли позовене? Чу са единъ иеженъ гласъ; въ кашци ли е господарката ти Юлия?

Робътъ машинично направи утвърдителенъ знакъ на новопришедшия, но този беше безокъ и боязливъ и той отъ ново и повинно повтори пътнътъ си.

— Не ли ти дадохъ знакъ, рече ропнато робътъ, влезъ.

— Благодаря, отговори единъ тънъкъ гласъ, и робътъ стреснатъ издигна си очите, позна безоката цветочница. Нещастнътъ, колкото и да са различни страданията имъ, оставатъ съвсемъ взаимно състрадание. Той са подигна и поведе Недия къмъ стълбата която водеше къмъ станица на Юлия, и тамъ като повика една отъ робините предаде на грижата ѝ безоката девица.

ГЛАВА 7.

Госпожа която са премънува.

Важна сръща на Юлия и на слънцата.

Изящната Юлия седеше обиколена отъ робини въ стапата си. Тъзи стая и прилежащата бяхъ и двестътъ всенъ, но пошироки отъ спалната, обикновено толко малъкъ, щото днесъ който не ги е виждалъ на мястото не може да си въобрази въ каквите гълъбарини спехъ и са веселихъ жителите на Помпей безъ да исключимъ и боязни. Ещё, спалните стапи не бяхъ какъто у насъ пай важни?